

A Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László templom híveinek lapja

XV. évfolyam, 4. (59.) szám, 2018. Karácsony

KARÁCSONY: AZ ÜNNEPEK ÜNNEPE

Karácsonykor Jézus Krisztus születését ünnepeljük, aki "értünk emberekért, a mi üdvösségünkért leszállott a Mennyből, megtestesült a Szentlélek erejéből Szűz Máriától, és emberré lett". Isten emberré lett, hogy mi emberek Istené lehessünk. Ha családjukban gyermek születik, örülünk és ünneplünk, és amikor mi világra jöttünk, a mi családjuk is örült és ünnepelt. Jóllehet, nem mi választottuk az időpontot és a helyet, hogy hol és mikor szülessünk. De Karácsonykor annak az érkezését ünnepeljük, aki maga választotta meg születési helyét és idejét.

Karácsonykor, az ünnepek ünnepén a próféciák beteljesednek, és adventünk is nemcsak véget ér, hanem beteljesedik. Imádkozzunk, hogy földi életünk adventje is beteljesedjen és eljussunk az "Örök Karácsonyra!" Beteljesedett adventünknek ez az üzenete: Isten épít, az ember épül. Karácsonyt nem kell létrehoznom, nem kell építenem, hanem épülnöm kell belőle. Épülnöm és engedelmeskednem Jézus Krisztushoz hasonlóan, aki "engedelmes lett a kereszthalálig". Születése, halála és feltámadása óta Tőle indul az út és Őhozzá vezet, Őhozzá, aki örök út, örök igazság és örök élet. Nekünk is rá kell találnunk a jászolhoz vezető útra, és Karácsonykor onnan elindulva helyes irányba

Isten felé kell folytatnunk földi életünk útját! Csak így lesz számunkra a Karácsony lelki élmény, csak így lesz számunkra ünnep, aminek lényege a szeretet. Jézusnak emberré kellett lennie, hogy megszülethessen és meghalhasson, és Istenné kellett lennie, hogy föltámadhasson és üdvözíthessen minket. A Karácsony két ünnep találkozása is: Isten és az emberek ünnepe, az ég és a föld találkozása.

Karácsony a fény és a világosság örömapja is: a téli napfordulón, az év leghosszabb és legsötétebb éjszakájába születik bele az Égi Gyermeke, a Világ Világossága. Így lesz Karácsony a fény győzelme a sötétség felett. Ezt jelzik világító adventi és karácsonyi gyertyáink is: de nemcsak külsőleg, hanem belsőleg is fel kell készítenünk "lelkünk jászolát" a hozzánk érkező Istengyermek méltó fogadására!

Kérjük karácsonyi ajándékként Istentől azt a kegyelmet, hogy mi is tudjunk a Gyermeke Jézus jászolától napkelet bölcseivel együtt elindulni helyes irányba, és Betlehem csillagának fénye világítson lelkünkben! Karácsonyi kegyelmekkel gazdagodva lépjük át az új esztendő küszöbét, és az új évben is Isten bőséges áldása kísérje minden lépésünket!

Ezekkel a gondolatokkal kívánok minden csongrádi, bokrosi és felgyői hívőnknek áldott karácsonyt és békés, boldog új évet: *János atya*

NYOLCVAN ÉVE TÖRTÉNT

Folytatjuk a plébániatörténeti sorozatot a Szent József plébánia szerzetesei által vezetett *Historia Domus* bejegyzéseiből. Ez alkalommal az 1938. október, november és december hónapban történekről közlünk részleteket.

Az októberi bejegyzések a szokásos szertartási rendről, a napi teendőkről szólnak, majd így fejeződik be a hónap: „Ezen hónap igen gazdag a politikai eseményekben. Felvidékünk egy részének visszacsatolásáról igen komolyan tárgyalnak a világpolitikában. Adja a jóságos Isten, hogy végre-valahára sikerüljön az elnyomott magyar nemzetnek régi vágya, megkezdődjön lassan, de biztosan a húsz évi elnyomatás utáni régen várt magyar feltámadás.”

A novemberi bejegyzés a Mindenszentek ünnepéről és a Halottak napi szertartásokról szólóan kezdődik, majd így folytatódik: „Régi vágyunk teljesülni kezd. A Felvidéknek egy része 20 év után felszabadult. Ezen öröm kifejezésére nem csak országszerte, hanem városunkban is díszünnepség zajlott le. Az ünnepség az összes iskolások nótaszóval történt felvonulásával kezdődött, melyen különösen feltűntek a piroskavárosi és zárdista növendékek. Mindenki a városháza előtti nagy térre csoportosult, hol hangszórók közvetítésével, a tömeg éljenzése közepette Szedlacek István apátplébános és Dr. Piroksa János polgármester méltatták az ünnep jelentőségét. Az egybegyűlt tömeg a késő esti órákban tért nyugovóra. ... Az újságok napról-napra nagyobb örömmel hozzák a híreket: Felszabadult a Felvidék egy része. Ezért, hogy a városban is biztonság legyen, mivel elég közel állunk a román határ felé, Algyőről - hol elég sanyarú sorban, esőben és sárban voltak és laktak a magyar katonák - bevonultak a katonák körülbelül 2400-an, és a város minden használható épületét lefoglalták bizonytalan időre. Kolostorunk udvari lakásában 3 héten keresztül 16 katona kapott elszállásolást. Most már igazán elmondhatjuk, ami eddig szokatlan volt

Csongrádon, hogy katonáktól hangos az egész város. December elején a mi katonáink eltávoztak, mivel az idevezényelt hadsereg egy része leszerelési parancsot kapott, az itt maradottak pedig rendes helyeken kaptak elszállásolást.

Az ide érkezett katonákat a novemberi rendkívül ködös időben, hatalmas tömeg jelenlétében november 8-án délután négy órakor fogadta a város polgármestere, majd az elszállásolás következett, végül pedig a szegény elfáradt és átázott katonákat a város hazafias szertettel megvendégelte. Tekintettel a háborús hangulatra városunkban többször volt légvédelmi gyakorlat, melynek egyik központja volt a külvárosban kolostorunk is, tűzveszély és bombázási szempontból. Az egész légvédelmi gyakorlatnak sem-mi komolyabb következménye

és értékesebb haszna és eredménye nem lett.

1938. december 1. Katonáink az udvari lakásból eltávoztak. November 28-án volt az első „Roráte”. Általában híveink a hajnali szentmiséken szép számmal vettek részt és végeztek el a

szentgyónásaikat. Általános tapasztalatunk eddig az, hogy a csongrádiak jobban szeretnek gyónni karácsonyra, mint húsvétra. Magyarázata pedig az, hogy híveinknek legnagyobb része februártól novemberig a megélhetés szempontjából távol van családjától, vidéken dolgozik, így lelki ügyeit a téli hónapokban szokta elintézni... Dacára az erős havas és esős időnek az éjféli szentmisén a legények és férfiak jelentek meg igen szép számban...

Nota bene (jól megjegyezni): Az elmúlt 1938. esztendő eseményekben igen gazdag volt, úgy politikai, mint főleg egyházi szempontból. Ezen esztendő október és novemberéhez fűződik régi vágyaink teljesülése, a régi nagy Magyarország újjáalakulása. Felvidékünknek egy jórészét, megtörve Trianon rablincseit, visszakapcsolták...

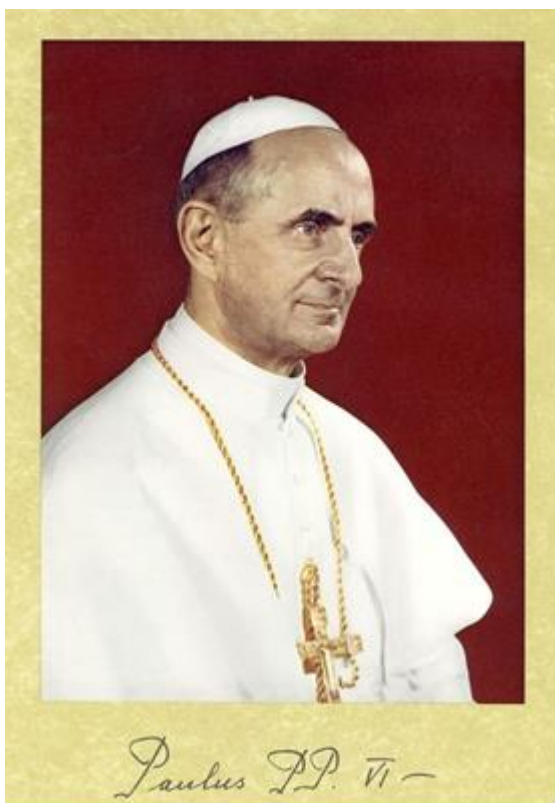
Az elmúlt esztendő legszebb és legfőnségesebb eseménye, mely világszerte az egész katolikus társadalom főnséges megmozdulásába kapcsolódott bele, a XXXIV.

Eucharisztikus Világkongresszus és Szent István első apostoli királyunk halálának 900. esztendő évfordulója alkalmával megrendezett ünnepségek fénycsoportja, melynek központja a régi nagy Magyarország gyönyörű fekvésű fővárosa, Budapest volt. ...”

Forrás: A csongrádi ferencesek Historia Domusa 1936. évtől. Fordította, digitalizálva olvashatóvá és kutathatóvá tette Árkossy Lehel, Kecskemét, 2011-2012 évben. Összeállította: Révész József

SZENTTÉ AVATTÁK VI. PÁL PÁPÁT

Október 14-én, a vatikáni Szent Péter téren megtartott szertartáson a szentek sorába avatta VI. Pál pápát Ferenc pápa. Az egyházfő több mint hatvanezer hívő előtt méltatta negyven éve elhunyt elődjét, aki 1963-tól 1978-ig vezette az egyházat. Az első pápa volt, aki nyitott a világ felé, „kilépett” a Vatikán falai közül: több százezer kilométert repült, mind az öt földrészt bejárta, látogatást tett Izraelben is. Kitűnő diplomata volt, reformintézkedései közül legjelentősebbek a római Kúria újjászervezése, a szentmise új szertartásának bevezetése, az anyanyelvi misézés. Feloszlatta a nemesi testőrséget és a palotaőrseget, a Svájci Gárdát tette meg a Vatikán egyedüli erejévé. A szentté avatási szertartáson Ferenc pápa használta VI. Pál pápa botját, kelyhét, valamint ünnepi palliumát (liturgikus viseletét) is. *Túriné Náudvari Mária*

„A ZENE HÍD A FÖLD ÉS A MENNY KÖZÖTT”

Az elmúlt években szépen lassan összeállt egy kis közösség, akik szeretnek zenélni és szeretik az Urat. Ez a kettő mindig jó párosítás. Bálint atya biztatására Muladi József kántor úrral összefogva hívtunk embereket, hogy legyen egy csapat, akikkel havonta itt is, ott is „gitáros miséken” zenéljünk. A Kormányos lányok: Anna és Judit, Horváth-Varga Lóri és Pásztorné Csenki Dóri csatlakoztak. Ezután még egy fiatal gitárost és két ifjú hegedűst is hívtunk: Papp Vikit, Felföldi Gábort és Ürmös Alexandrát. Majd pedig 2017 szeptemberében csatlakozott hozzánk a MásKép Zenekarból ismert Pigler házaspár: András és Hajnalka, idén pedig a középiskolás ifjúsági közösségből Palkó Balázs és balkezes gitárja.

Sajnos ennyi embernek nem könnyű közös időpontot találni a próbára. Így általában havonta csak egy alkalommal kerül erre sor a nagytemplomi misék előtti napokban, ahol a hónap első vasárnapján zenélünk. A Szent József-templomban pedig többnyire a hónap harmadik vasárnapján látunk el zenei szolgálatot, és előtte a kis szobában gyakorlunk egy fél órát.

Mindig nagy szeretettel és lelkesedéssel készülünk ezekre az alkalmakra, és örömmel látjuk, amikor a templomi énekünk segít a szívek megnyitásában. Felemelő érzés Isten dicsőségére és a hívek lelki növekedésére, tetszésére énekelni, zenélni. Örülünk, ha örömet szerezhetünk.

Kecskés László, hitoktató, kántor

„Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek.”

(Babits Mihály: A második ének, részlet)

KÖNYVBEMUTATÓ A SZENT JÓZSEF-TEMLOMBAN

2018. október 9-én – Csongrád város szovjet megszállás alá kerülésének éppen 74. évfordulóján – a Csongrád-Piroskavárosi Szent József-templomban került bemutatásra P. Király (König) Kelemen OFM 1944 és 1947 közötti eseményeket megörökítő naplója. A napló jelentős hányada Csongrádon íródott, így helytörténeti jelentőséggel is bír, beszámolva a városban tapasztalt háborús állapotokról, a megszállók kegyetlenkedéseiről. A könyvbemutató helyszínéül szolgáló templomban szolgált 1944. október 23-tól 1946. augusztus 1-ig plébánosként és a mellette lévő egykori ferences kolostorban gvárdiánként a naplóíró szerzetes.

A templomban az esemény szervezőinek nevében Révész József, a helyi római katolikus egyházközségi képviselőtestület világi elnöke, a Csongrádi Ferences Hagyományokért Egyesület tagja köszöntötte a megjelenteket. Elsőként Vincze Gábor, az Ópusztaszeri Nemzeti Történeti Emlékpark történésze beszélt a könyvről, a korabeli politikai és társadalmi háttér átfogó bemutatásával vázolta az eseményeket, a naplóban olvasható példákból kiindulva. Ezt követően Cságoly Ferencné, a naplóíró szerzetes unokahúgának leánya szólt röviden a könyvhöz fűződő személyes gondolatairól, annak a magyarországi kiadásához tett lépésekről. Végezetül a Fraknoi Kutatócsoport külső munkatársa, Sági György, a könyv szerkesztője mondandójában a munka gyakorlati oldalába nyújtott betekintést, példákkal mutatva be a szerkesztési folyamatot, annak nehézségeit és érdekességeit egyaránt, ezzel röviden a könyv felépítését is vázolta a megjelentek számára. A könyvbemutató további részében a jelen lévők szemelvényeket hallgathattak meg a könyvből Pozsár Ferenc és Surján Attila, a Csongrádi

Versmondók Körének tagjai előadásában. Ezt követően Révész József köszönetét fejezte ki Cságoly Ferencné, Prevoz Jánosné és Sági György irányában a könyv hazai megjelenéséért. A rendezvényt kellemes hangulatban eltöltött agapé zárta. *Sági György a könyv szerkesztője*

Ez az írás eredetileg a Tusor Péter tudományos tanácsadó vezetésével működő MTA-PPKE Fraknoi Vilmos Római Történeti Kutatócsoport <http://institutumfraknoi.hu/> honlapján került közlésre.

P. Király Kelemen: Naplóm című könyve megvásárolható a csongrádi plébániák irodáiban. Ára 2.000 Ft.

ADVENTI GYERTYAGYÚJTÁS

December 2-án, advent első vasárnapján lángra lobbantak az első gyertyák a Szent József-templomban és a templom előtt álló hatalmas koszorún. Hittanos kislányok versekkel köszöntötték a karácsonyi ünnepkör kezdetét, az Úr eljövetelére való várakozás időszakát. Megkezdődött az új egyházi év, és elkezdődtek a hétköznapi reggeli szentmisék, a roráték is.

“Ne a hóban, csillagokban, ne ünnepi foszlós kalácson, ne díszített fákön, hanem a szívekben legyen karácsony!”
(Szilágyi Domokos)

EGY ÉVTIZEDES KAPCSOLAT

Tíz évvel ezelőtt a vajdasági Óbecsén kezdődött a csongrádi és óbecsei plébániák hívei közötti ismeretség. A jubileumot október 20-án, Csongrádon ünnepelték meg.

Kerek tíz évvel ezelőtt, szinte a csodával határos módon, de semmiképpen nem véletlenül kezdődött és folytatódik a mai napig - a Dr. Janes Zoltán plébános áldásával, Fekete Imre által elindított - a csongrádi és óbecsei testvérvárosok plébániái között életre keltett kapcsolat.

Óbecse. Tíz évvel ezelőtt: Egy busznyai csongrádi. Az adott pillanatban egyszerűen anyaországi vendégek. Velük Fekete Imre, az egyetlen ismeretlen személy, de a kapcsolatot kezdeményező levelek által ismerős név.

A kezdetek Óbecsén...

A vendégek fogadása a polgármesteri hivatalban. A cél érdekében Imre vezetésével egy páran kiválnak a csapatból, tiszteletüket teszik az óbecsei belvárosi Nagyboldogasszony plébánián is, ahol Ft. Fuderer László atya szívélyesen fogadja őket. Ébred az egymás felé nyitás és a folytatás reménye. Nevek az első találkozásokból kiragadva: Felföldi Miklós, Révész József, Kálmán István, és később a többiek.

Évről évre: Találkozók szinte mindig programokkal, Csongrádon és Óbecsén, vagy valahol félúton. Az előző találkozás során megkezdett gondolat a következő alkalmával mindig a megfelelő helyen folytatódik. Töretlen út az összetartozás és összetartás jegyében.

Tíz év. Egy évtized. Sok, vagy kevés? Elég? Sok? Semmiképpen, hiszen az egy nyelvet beszélők, egy hitet vallók kapcsolata nem években mérhető – örök. Kevés? A mai rohanó világban az emberi kapcsolatok vagy össze sem köttetnek, vagy nagyon gyorsan megszakadnak. Érdekek ütköznek, értelmetlen versenyek irányítanak, szinte mindent belep a feledés, de ezt a megismételhetetlenül szép testvéri köteléket, amely életünk része volt és maradt, és amelynek

minden milliméterét a hit járta át, nem tépheti szét semmi. Nem kevés. Eddig egy egész évtized. Elég? A kérdésre több válasz lehet. Elég, mert a sors nekünk ebből ennyit szánt. Nem elég, mert folytatni szeretnénk, és Isten segítségével azt fogjuk tenni. Ha vége lenne, akkor mondhatnánk ennyi volt, de tulajdonképpen az eddigi ennyi, csak az első évtizedre vonatkozik.

...és 10 évvel később Csongrádon

A tizedik évforduló ünnepén: A fák alatt sárga levélszőnyeg hirdette az őszt, amikor a csongrádi testvér-plébániák hívei, a házigazdák kedves mosolyával fogadták az Óbecséről érkező csapatot, élükön Ft. Fuderer László esperesplébánossal. A találkozás öröme átjárta a jubileumot ünneplőket. A hangok kavalkádja a mindent akkor, azonnal és mindenki számára elmondandót sugározta.

Cikázik a szöveg, aztán a Nagyboldogasszony-templomban minden elcsendesedik. Kezdődik a szentmise. Ismerős arcok között előtérbe kerül a meglepetésvendég Dr. Janes Zoltán atya, aki csongrádi plébánosként velünk volt tíz évvel ezelőtt is, és egy évtizeddel később ismét (a hely, ahol élünk másik lehet, az összetartozás ténye marad), és paptestvére Ft. Fuderer László atya, aki az első közeledést örömmel és tisztelettel elfogadta, együtt mutatják be a szentmisét. A történelem ismétli magát.

A mise után rövid történelem óra következik. Ismerkedünk a templommal. Nem először, de újra annyira jó. Közös ebéd. Séta mindannyiunk Tisza-partján. A belvárosi tájhoz megtekintése.

Még egy nagy ölelés, a gépek felzúgnak, az autók útra kelnek, a lelki feltöltődés és a drága pillanatok emléke marad, a remény és az ígélet is: találkozunk Óbecsén, vagy valahol másutt. Az otthonról hazaindulók keresztet vetnek: Uram, Jézus, légy velünk!

Szilágyi Edit-Óbecse

„SZERETEM DICSŐÍTENI ISTENT”

Szeretettel köszöntöm a kedves olvasókat! Az elmúlt években már néhányszor írtam a Harang-Szó plébániai újságba, de most a szerkesztőasszony arra kért, hogy írjak egy bemutatkozót a hitoktatói és kántori munkámmal kapcsolatban.

Vajdasági magyar vagyok, 1984-ben születtem. Zenta és Óbecse között félúton, a Tisza partján található a szülőfalum, Mohol. 2003-ban érettségiztem a zentai gimnáziumban, és jöttem át Magyarországra, hittanár szakra, majd pedig etikát és lelkigondozást is tanultam. Ezen felül kántorképzőre, kántorszakra is jártam. 2008-ban végeztem az „egyetemi hittanár” szakon, az év szeptembere óta tanítok. Először Makón és Szeged-Felsővároson, majd Dócon egy évet, és 2014. óta Csongrádon.

Nyolc és fél éve vagyok házas. A feleségemmel, Gabriellával, Szegeden ismerkedtünk meg az egyetemi évek alatt. Gabikám édesapja csongrádi, aki Kuszentmártonra nősült, de a kiterjedt csongrádi rokonság miatt most is ez a második otthona a családjuknak, főleg nyaranta. Így ismerkedtem meg én is a várossal, szép környezetével, értékeivel. Mivel magam is a Tisza mellett nőttem föl, gyorsan a szívemhez nőtt a „zöld város”. 2010-ben úgy döntöttünk, hogy itt tartjuk az esküvőnket. Már akkor felmerült bennünk a gondolat, hogyha egyszer úgy hozza az élet, szívesen költözzünk ide, bár akkoriban mindketten Szegeden dolgoztunk. Fél éves volt Vendel fiunk, amikor megvettük itt piroskavárosi házunkat.

Hittanárként óvodástól középiskolásig mindenféle korosztályt tanítok, és minden csoporttal igyekszem megtalálni a hangot. Többnyire sikerülni szokott. A legnagyobb kihívást általában a 6., 7., 8. osztályosok jelentik. A hitoktatás és plébániai közösségi élet szervezése

mellett gitáros zenei szolgáltatokat végzek, és egy bő éve rendszeresen kántorkodok is. Ezen felül a feleségemmel együtt igyekszünk a család- és ifjúságpasztorációban is tevékenykedni egyházi és civil vonalon egyaránt.

Édesanyám is hitoktató, 30 éve szolgál a szülőfalumban. Áldozatos és kitartó pályafutásának idén nyáron súlyos betegsége vetett véget. Ezúton is kérem érte a jó szándékú, kedves testvérek imáját. Mondhatom, hogy gyermekként a templomban nőttem fel, napi ministráns és énekkaros voltam, minden plébániai eseményen tevékenyen jelen voltunk édesanyámmal és két testvéremmel együtt. De ezt leszámítva alapvetően életem két mérföldköve indított el a hittanári pályán. Tizenhat éves koromban egy karizmatikus lelkigyakorlaton megélt Szentlélek-tapasztalat volt az egyik, amely által Isten mérhetetlen szeretete kiáradt a szívembe (Vö. Róm 5,5). Egy idő után, sajnos, családi szálak révén, egy „New Age” csoportba keveredtem, és a másik mérföldkő az ebből való megszabadulásom és megtérésem. Ez a megtérés egy igazi páli fordulat volt, amely által Isten megtanított arra, hogy „nincs üdvösség senki másban...” (ApCsel 4,12).

Kicsi korom óta szerettem énekelni, zenélni. Testvéreim is, én is, jártunk zeneiskolába, én hegedülni tanultam hat évig, majd egy évig zongorázni. A '90-es években a szülőfalumban nagy egyházzenei élet volt: gyermekkórus, felnőttkórus, gitáros zenekar. Mindegyik formációnak részese voltam, így ismerkedtem meg a gregoriántól a többszólamú kórusműveken keresztül a gitáros miséig szinte mindennel, amit egyházzeneinek hívunk. Gimnazista koromban tanultam meg önszorgalomból a könnyűzenei gitározást, de ugyanakkor nagyon beleszerettem az orgonába is, azt is magamtól próbálgattam. Egyetemi éveim vége felé jártam kántorképzőre, de ezután hosszú szünet következett az orgonálást illetően, mert az ez utáni időkben a keresztyén könnyűzenei dicsőítés lett domináns az életemben. Ekkoriban alakult Szegeden egy Szabad-On nevű katolikus karizmatikus dicsőítő zenekar, amelynek Csongrádra költözésünkig én voltam a vezetője.

Talán emlékeznek még a kedves olvasók, hogy igen zűrös egyházi helyzetbe csöppentünk a kis családommal, amikor Csongrádra jöttünk. A 2014 nyarán kialakult helyzetet talán az én döntésem is nehezítette, hogy elvállaltam a piroskavárosi templom kántori szolgálatát. Sajnos ezzel talán megbántottam sokakat, amiért ezúton szeretnék bocsánatot kérni tőlük.

Ezután 2017 novemberéig csak időnként helyettesítettem Muladi József vagy Tóth János kántor urakat, de János bácsi tartós betegsége és jelenlegi gyengélkedése miatt tavaly óta rendszeresen én szolgállok az orgonapadnál. Bár sokszor megterhelő, hogy a tanári munkám után még délután, hétvégén és ünnepeken a családomtól elvéve az időt, otthon gyakoroljak és utána a templomban kántorkodjak, de mégis azért szívesen teszem, mert szeretem dicsőíteni Istent, és szeretek másokkal együtt énekelni az Úrnak.

Ha esetleg valaki úgy érzi, hogy nem mindig a megszokott énekeket énekelem a miséken, igaza van, de az is igaz, hogy figyelek arra, hogy mindig az ünnepnek és az alkalomnak megfelelő és szép legyen, még ha nem is szokványos. Erről talán majd egy következő cikkben írnék bővebben, kifejtve, mik a korlátaim és lehetőségeim, és hogyan gondolkodom én az egyházzeneről.

Ezekkel a sorokkal és gondolatokkal kívánok mindenkinek áldott adventet és kegyelemben gazdag karácsonyt!

Kecskés László, hitoktató, kántor

A SZERETET VILÁGOSSÁGA, AVAGY EGY HOMOKSZEM TANÚSÁGTÉTELE

Ismét elérkezett karácsony, Jézusunk születését ünnepeljük. Vajon lélekben hogyan készültünk fel, hogy a kis Jézust megajándékozzuk? Megpróbálom elmondani, hogy egy adventi reggelen hogyan tudtam meg, mire vágyik Jézus, az Úr, mivel tudnám Őt megajándékozni.

Azt mondja az Írás: „Hagytam, hogy közeledjenek, akik ezelőtt nem kérdeztek; hogy megtaláljanak, akik nem kerestek. Én, az Úr, mondom nektek ezt, a szíveteket nyissátok ki, ne az elméteket!” (Iz 65,1-2)

Isten szeretete az igazság frissítő fuvallata, a tisztaság szele, amely elfújta a bűnösség füstködét, akkor láttam meg magam először a valójában. Felismertem valódi önmagam, és megértettem, hogy nem vagyok több mint egy homokszem az örökkévalóságban, szemben Isten nagyságával, aki minden, és aki által minden létezik. Ezért elkezdtem kutatni a Szentírást, mert tudtam, oda minden le van írva, amire az életemben szükségem van. Megtalálni Istent a Háromságban, az Atyát a teremtoi szeretetében, a Fiút megváltói küldetésében, a Szentlélek által, aki kinyilvánítja magát. Jeremiás így beszél: „Elhagytak engem, az élő vizek forrását, hogy kutakat ássanak magoknak és repedezett kutakat

ástak, amelyek nem tartják a vizet.” (2,13) Ezt sok ezer évvel ezelőtt írták le, de ma is aktuális. A magunk kezével, eszével, elképzeléseivel ássuk a kutakat és nem Isten akaratával. A kútjaink saját magunkról szólnak, arról, hogy jól érzem magam, biztonságban legyek és az én akaratom érvényesüljön. Egy idő után csodálkozunk, hogy nincs vizünk és szomjazunk.

Bellehem a Szent József-templomban

Jézus azt mondja ma is: nem jön be találkozni velem az én népem. Elvan a repedezett kútjaival. Eljöttem hozzátok egy pici gyermekként, hogy megmutassam az utat, és megnyissam Atyám országát számotokra. Jézus nagy árat fizetett azért, hogy újra sétálhasson velünk, mintha nem lett volna bűnbe esés, és mi mégsem igyekszünk az élő vizek forrásához. Az Isten népe szomjazik és haldoklik a szomjúságtól, mert elhagytuk az Isten szeretetét.

Azt mondja az Úr, hogy az utolsó időkben felállít egy olyan nemzedéket, akik ismerik az Istent, mint az Ő szerelmesüket. Akik bejárnak a királyhoz, mint ahogy Eszter bejárt. Eszter könyve 5: „Úgy járnak közbe a népért, hogy tudják, Ők a Király szerelmesei.” Isten hív vissza minket arra a szeretetre, amit elhagytunk: Én népem, gyere vissza hozzám, az élő vizek forrásához. Ismerj meg engem olyannak, amilyen vagyok. Hagyd abba repedezett kutak ásását és gyere vissza hozzám. Kitöltöm az én lelkemet és megismernek engem, mint az Ő szerelmesüket. Felállítok egy egész nemzedéket, akik ismernek engem úgy, mint a vőlegényüket, ahogy az Énekek énekében van. Ilyen ajándékot szeretnék tőletek. Folyamatosan veletek sétálni, beszélni és rátok árasztani azt, ami vagyok. Számomra több vagy, mint egy homokszem, a gyermekem vagy, akit szeretek.

Örömkönnyegek törtek fel lelkemből, tudván, hogy mind ez igaz, és Isten valóban gyermekeként szeret.

Horváthné Szabó Mária

ADNI, ELFOGADNI, ELENGEDNI

Az elmúlt időszakban mindenfelől néhány egyszerű szó hangzik felém. Adni, el- és befogadni, elengedni. Szeretnék most a három királyokkal együtt elindulni, hogy megtaláljam, mit akarnak mondani e szavak.

„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” Mt. 2, 1-2

Három bölcs, a jelekre nyitott ember a világ különböző tájain felfigyel egy csillagra, és elindul. Meghívást kaptak és elfogadták. Elindultak, hogy valami különleges találkozásban legyen részük. Nem tudhatták pontosan mit, kit találnak, de a szívük tele volt alázattal és hódolattal az iránt, aki képes égi jeleket küldeni, és az által vezetni. Tudták, ez a Valaki sokkal hatalmasabb náluk, Királyi Fenség.

Hol találkoztak nem tudjuk, de bizonyos, hogy Heródes elé már együtt mentek. Időközben el-eltűnt a csillag és besötétedett az ég felettük. Lehet, hogy épp ebben a sötétségben találtak egymásra, mert ha felülről nem jön fény, akkor a másik emberen keresztül érkezik a segítség. Megbeszélték ki mit tud az Eljövendőről, és most hogyan is találhatnának rá. Amikor Heródes palotájába mentek, talán az isteni vezetés helyett emberi bölcsességüket használták. Valószínűleg a királyt, akinek kutatására indultak, a palotában keresték. Helyette egy hatalmát féltő, képmutatót találtak csak.

Miután tovább indultak, ismét feltűnt az égi fény és céljukhoz vezette őket. Amikor meglátták a Gyermeket egyszerű körülményei között, hitük nem vált köddé, kétségek sem gyötörték őket. Bízta Isten vezetésében és felismerték az Ég Királyát a csöppnyi emberben.

A Mindenható ajándékozó szeretete vezette őket. Elfogadták a hívást, befogadták a fényt, amely a mennyből árad, így felismerték a Világ Világosságát, és elengedték korábbi elképzeléseiket. Most ők is ajándékozók vá váltak. Hódolatukat azzal fejezték ki, hogy tömjént, aranyat és mirhát adtak át a szent családnak.

A szeretet természete, hogy ad, közöl, ajándékoz. Kapcsolat azonban csak akkor jön létre, ha van, aki elfogad, befogad. „Valakitől szeretetet elfogadni annyit jelent, mint megerősíteni őt élete értelmében.” - írja Simon András. A befogadás, elfogadás tehát szintén a szeretet elengedhetetlen megnyilvánulása.

Isten és ember kapcsolatában mindig Isten ad először, hiszen Ő a minden, és rajta kívül nincsen semmi. Ő az örök szeretet, és e szeretetet túlsordulása testesül meg a Földre született második Isteni Személyben. Ehhez azonban szükség volt egy leányra, aki befogadja a Szentlélek teremtő erejét nem csak lelkébe, de egész testi valójába. Mária igent mond, elfogadja a küldetést, hogy Isten Fiának anyja legyen, így megajándékozta az egész emberiséget Jézussal.

Nem mindig könnyű elfogadni, de csak akkor válhatunk ajándékozók, ha elfogadni is tudunk. Amikor elfogadunk egy-egy látogatást, önközlést Istentől, egyben meg kell tanulnunk elengedni is. Elengedni elképzeléseket, régi terveket, vágyakat, sérelmeket vagy akár szeretett személyeket. Az ajándékozáshoz ugyanis hozzátartozik a szabadság. Ragaszkodásunk akadály lehet annak, hogy teljesebbé váljunk elhívásunkban.

Ezen a karácsonyon legyen a szívünk nyitva, hogy meglássuk a fényt életünk egén és kövessük azt. Induljunk el azon az úton, amely Jézushoz vezet, fogadjuk Őt igaz hódolattal, és mint Mária ajándékozzuk tovább a világnak!

Tóthné Horváth-Varga Anikó

KARÁCSONYI ÁLDÁS

Amikor a Betlehemben született gyermekre emlékszel, hajolj meg a tulajdon szívedben élő gyermek előtt, és kövesd álmaid csillagának fényét, s tudd, Isten veled van, bárhová mész is.

Hagyd, hogy az istállóban született remény megmutassa neked, hogy az Úr egy kisgyermeken át is képes megváltani a világot. Karácsony szelleme egész évben melengesse lelkedet!

Béke és kegyelem kísérjen utadon az Atya, a Fiú és a Szentlélek Isten nevében a világ végezetéig! Ámen!

A GONDOLAT HATALMA

Dr. Gógh Edit ideggyógyász, pszichiáter főorvos tartott előadást a Nagyboldogasszony plébánián november 13-án este a gondolatok és a kimondott szó erejéről. A Keresztény Értelmiségek Szövetsége Csongrádi Csoportja által szervezett programot nagy érdeklődés kísérte.

„Vigyázz, hogy világosat gondolsz-e, vagy sötétet, mert amit gondoltál, megteremtetted.” – idézte Weöres Sándor szavait az előadó. Hangsúlyozta, hogy mekkora hatalmuk és erejük van a gondolatoknak és a kimondott szavaknak. A gondolat lehet pozitív és negatív, az a kérdés, hogy építő vagy romboló erővé tesszük. A kimondott szó attól függően, hogy pozitív vagy negatív töltésű, erősíthet, építhet, gyógyíthat, vagy gyengíthet, rombolhat és megbetegíthet.

Pozitív gondolat és életérzés az önzetlen szeretet, a jó szándék, dicséret, elismerés, bizalom, a lelkesedés, az öröm, a hála. A legpozitívabb energia pedig az ima. Amikor ezeket a pozitív érzéseket sugározzuk, akkor mindezek hatványozottan visszatérnek hozzánk.

Negatív gondolatok és negatív életérzés a félelem, az önzés, irigység, féltékenység, gyűlölet, harag, düh, az agresszió és a rombolás, a gonoszkodás, a túlzásba vitt önsajnálát, a felfokozott birtoklási vágy. Mindez, ha csak gondolatban zajlik, akkor is romboló energia, amely nem ad, hanem elvesz másoktól és önmagamtól is. Az ilyen emberek mondják, hogy lelki energia-vámpír, akiknek a társaságában elfáradunk.

A pozitív beállítású emberek fényt sugároznak, a negatív beállításúaktól pedig minden elsötétül.

A pozitív ember a világot szépnek látja, derűs, társaihoz nyitott, határozott, mindig pontos, bizakodó, nem panaszkodik. Ahogy a doktornő fogalmazott: „Tudatában van a tövisnek, mégis a rózsára figyel.” Elfogadja önmagát, örül mások örömének, felül tud emelkedni dolgokon. Adni tud

másoknak, és ezért cserébe barátságot, érdeklődést, jóakaratot, sikert kap. Egészséget, jó közérzetet, harmonikus emberi kapcsolatokat, lelki békét nyer, ezáltal nagyobb az esélye az örömtelibb, megelégedettebb életre.

A negatív, pesszimista ember mindenben a rossz dolgokat látja, folyton siránkozik, teendőit halogatja, nehézkesen dönt, aggályoskodik, mindig elkésik. A negatív gondolkodás pedig hátrányosan befolyásolja az egészséget, minden testi működést, sőt az élethosszt is.

„Hogy van az, hogy egyesek savanyú képpel hunyorognak a napon, mások meg az esőben is fütyörésznek? Hogy van az, hogy egyesek, mihelyt kinyitják a szemüket, csak a

hibákat s visszasságokat veszik észre? Úgy látszik, az élet és a dolgok értelméről fordítva gondolkodnak.”

(Phil Bos-mans) Mit tehetünk azért, hogy jobban és könnyebben viseljük el terheinket? Töröljük gondolatainkból a „nem tudom megcsinálni”, „úgysem sikerül”, „kiborulok tőle”, „megőrjít” kifejezéseket, mert egyszer csak megvalósul a kimondott gondolat, és tényleg nem sikerül, megőrülünk, vagy kiborulunk. Higgyünk önmagunkban és képességeinkben, legyen egészséges önbizalmunk, akarjuk elérni az óhajtott célt, és bízunk benne, hogy megbirkózunk a

kitűzött feladattal. Ne másokat okoljunk sikertelenségünkért. Tápláljuk lelkünket pozitív gondolatokkal, meditáljunk, imádkozzunk.

Egy kolostor falán található, mindannyiunk számára megszívlelendő üzenet:

„Vigyázz gondolataidra, mert szavaiddá válnak! Vigyázz szavaidra, mert tetteiddé válnak! Vigyázz tetteidre, mert szokásaiddá válnak! Vigyázz szokásaidra, mert személyiségeddé válnak! Vigyázz személyiségedre, mert az lesz a sorsod!”

Az est végén a doktornő dedikálta az érdeklődők számára az elhangzott előadás anyagát tartalmazó könyvét, mely a „Beszél a test, szól a lélek” című sorozat részeként jelent meg.

Túriné Nádudvari Mária

TOMÁS HALIK: A GYÓNTATÓ ÉJSZAKÁJA

2. rész

Folytatjuk a cseh teológus könyvének bemutatását a következő, befejező részben.

Nem vagyok Isten...

Modern világunk egyik legnagyobb kísértése, hogy azt hisszük, mindent meg tudunk csinálni, ha nagyon akarjuk. Nem hagyunk semmit a véletlenre, megtervezzük, kivitelezük... Jó is ez, csak nem szabad túlzásba vinni. Vannak derék családanyák, akik mindig tudják, hogy gyermeküknek mi a legjobb. Olykor olyan esetekben is, amikor szegény gyerek egész másnak örülne... De az édesanyja erővel „üdvözteti”. Megóvja – hite szerint - minden veszélytől. Így gyakran az embert próbáló feladatokról is, ami pedig jót tenne fejlődésének. Nyolcgyermekes barátnőm mondta, amikor aggodalmaskodtam a saját csemetéim kissé veszélyesnek tűnő programjai miatt: „Valamit hagyni kell a Jó Istenre is...”

Igen, azt kell tudomásul vennünk, hogy *nem mi vagyunk az Isten.* „Ha lemondunk a világmindenség vélt parancsnoki posztjáról, hatalmas megkönnyebbulést érzünk majd”. (Halik 117. oldal). Nem szabad abba a hibába beleesnünk, hogy a világ minden ügyét mi akarjuk megoldani, mindenbe beleavatkozzunk. Mert ha az egész földgolyó problémáival foglalkozunk, könnyen elfeledkezünk arról, ami csak ránk van bízva, amiért mi vagyunk valóban a felelősek. Ha az ember végignézi a társadalmon, sok kiváló politikust, színészt, újságírókat vagy tisztességes családapát és anyát láthat. Ezek bármelyike lehetne belőlünk is, *de egyszerre nem tudjuk valamennyi szerepkört betölteni.* Halik nagy előszeretettel idézi könyvében a haszid mondásokat. Mayer, a haszid rabbi azt mondta: „*Isten nem azért fog megítélni, mert nem voltál Ábrahám, Mózes, vagy Sámson... Isten a szerint fog megítélni, hogy voltál-e és mennyire, Mayer?*”

Isten elítél, ha Istent akarok játszani. Nem kell folyton „amatőr beugróként” Őt helyettesíteni! Meg kell tanulni „elengedni” a dolgokat, Isten tenyerére helyezni napunkat, mint amikor az ember az éjjeli álomba merül. Azzal a tudattal: „milyen jó, hogy nem vagyok Isten...”

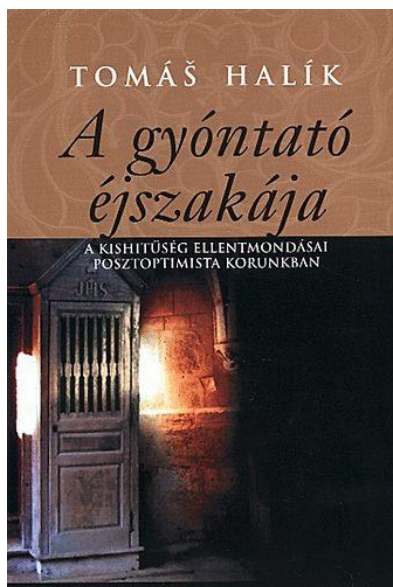
(Halik 119.o.) Reménykedjünk, hogy amikor az örök húsvét hajnalára ébredünk, meglátjuk Őt...

Egyház a modern világban

Halik nagy realitás érzékkel tekint a katolikus egyház helyzetére. Valóban baj, hogy az emberek többsége csak a „lét hihetetlen könnyűségét” szeretné élvezni. Nincs bátorsága elköteleződni. Papnak sem, de jó családapának sem. Hiányoznak azok az értékek, amelyek szükségesek egy család összetartásához, úgy, mint türelem, áldozatkészség, hűség.

A papoknál is gyenge színvonalú a képzés. Majd egy fél évszázadra kiutasították a teológiát az egyetemekről, a legjobb tanárokat kommunista börtönökbe, lágerekbe vitték. Az egyik híres cseh teológus azt mondta, hogy a Károly Egyetem egyik karát ugyan később visszaadták, de valamiféle ministráns továbbképzővé silányították. Így a papság nagy része - hacsak magánszorgalomból nem törekszik szélesebb műveltséget szerezni - nem rendelkezik kellő tudás-anyaggal, ami kellene ahhoz, hogy iránymutató szerepet tudjanak betölteni híveik körében. Hogy felnézhessenek rájuk az emberek. Meg kellene, hogy értsék a világ kultúráját, hogy közvetíteni tudják a hit üzenetét az emberekhez.

Úgy látja, hogy a súlyosbodó paphiány miatt Csehországban a hagyományos plébániarendszer össze fog omlani. Az embereknek ezért oly módon kell majd *a nem túl távoli jövőben* hitüket megélniük, hogy nélkülözni fogják az eddigi támogató intézményeket, amelyek évszázadokon át természetesek voltak a számukra. S ami a legnagyobb baj, a jeles cseh teológus nem lát szisztematikus felkészítést a várható változásokra. Mintha a hivatalos Egyház homokba dugná a fejét. Nem készül fel eléggé, és nem készíti fel híveit sem a jövőre. Halik úgy látja, hogy a cseh társadalom erkölcsi állapota a közeljövőben egyre inkább romlani fog. A hagyományos kereszténység Európa országaiban széthullik, befolyása csökken. Beszélnek ugyan vallási ébredésről, a vallás visszatéréséről, de ez szerinte inkább átpolitizált vallás. Ez szélsőségekhez vezet mindkét oldalon. A radikális szekularizmus és a radikális „vallásos jobboldal” kölcsönösen demonizálja egymást (mint Amerikában). Pedig

ahogy a szerző írja, a nyugati kultúra a kereszténység és a szekularizmus békés egymás mellett élésén múlik. (Így látta ezt XXIII János pápa is már 1962-ben, a kubai válság idején...)

Mit tehet a mai hívő keresztény? Mindenekelőtt azt, hogy *nem adja fel*... Kitart. A lelkiismeretére hallgat, nem a külvilágra. A lehetősége szerinti legjobb dolgot cselekszi. Akkor is, ha egyedül úszik az ár ellenében. A mi dolgunk a kitartás. „Csupán” az, hogy a reményt *soha fel nem adva* küzdjünk annak megvalósításáért, amire Krisztus tanított. „A cél halál, az élet küzdelem.” De ez nem sziszifuszi mókuserék. *Ez maga a hit*. E világ szemében lehet, hogy mindez balgaságnak tűnik majd. De nem azt tanította nekünk Jézus, hogy a világ bölcsességének szemében balgaság lesz a hitünk?

Pozitív változások csak a mélyből fakadnak. Se jobbról, se balról, se fölülről. Hanem csak a *keresztény életstílusból*. És ez rajtunk múlik... A spiritualitás és a gyakorlatban megnyilvánuló szolidaritás. Ezeken múlik majd a keresztény vallás fennmaradása. „*Hitünk kincseit cserépedényben őrizzük*”, mondta Szent Pál. Csoda, hogy kétezer év alatt nem tört e cserépedény röpítára, mondja Halik. Remélhetőleg, a modern világ válságait is túléli.

Dr. Botos Katalin

MÁRIARADNAI ZARÁNDOKLAT

Zarándok csoportunk Tópsi Bálint plébános úr vezetésével részt vett október 8-án a máriaradnai Magyarok Nagyasszonya búcsún. A magyar zarándoklat napján az ünnepi szentmisét Ternyák Csaba egri érsek mutatta be a gyönyörűen felújított kegytemplomban, melyet megtöltött a Szűzanyát köszöntők sokasága.

ÜNNEPELT A JÉZUS SZÍVE IMACSOPORT

Megalakulásának 20. évfordulóját ünnepelte a Szent József plébánia Jézus szíve imacsoportja. A lelki közösség tagjai november 26-án délelőtt a kolostor épületben gyűltek össze, hogy megemlékezzenek erről az eseményről.

A rendezvény szervezője Szivák Györgyné Ágika volt, aki a csoport vezetőjeként a helyi tagok és Tópsi Bálint plébános úr mellett meghívta a korábban itt szolgált, és jelenleg is imacsoport-tag papokat is. Így örömmel köszönthették körükben Dr. Janes Zoltán, Köllő Sándor és Negyela Zoltán atyákat.

A találkozó szerény ebéddel és jó hangulatú beszélgetéssel zárult. *Túriné Nádudvari Mária*

„Jézus szíve, szeretlek én, segíts át az élet tengerén.
Ha vihar kél fejem felett, legyen oltalmam szelíd
szíved.

Minden veszélyt elűz egy mosolyod,
s lelkem megnyugszik, ha veled vagyok.
Jézus szíve, szeretlek én, segíts át az élet tengerén.”
(Jézus szíve, szeretlek én - Ének)

KIS KARÁCSONY, NAGY KARÁCSONY

Kedves Gyerekek! A helyes válaszok betűjelét összeolvasva kapjátok meg a megfejtést. Jó szórakozást!

- Miért kelt útra József és Mária?
 - N/ lakás probléma miatt
 - O/ egészségügyi okokból
 - Ő/ a népszámlálás miatt
- Hová tartottak?
 - J/ Betlehem
 - K/ Názáret
 - L/ Jeruzsálem
- Miért egy egyszerű istállóban szálltak meg?
 - D/ anyagi okok miatt
 - É/ sehol sem volt hely
 - F/ elfáradtak
- Milyen hírnök szózata jósolta meg a Megváltó világra jöttét?
 - R/ mennyei harsonák
 - S/ földrengés
 - Z/ angyal szózat
- Mi mutatta az utat az istállóig a napkeleti bölcseknek?
 - U/ fényes csillag
 - Ű/ szivárvány
 - V/ tűzoszlop
- Mi volt a foglalkozása azoknak az egyszerű embereknek, akik meglátogatták az isteni gyermeket?
 - R/ ácsok voltak
 - S/ pásztorokként dolgoztak
 - T/ földművesek voltak.

(forrás: www.kateketa.hu)

ANGYALI ÜDVÖZLET

Muikku Mariann rajza

Nagyboldogasszony Katolikus Ált. Iskola 3. oszt.

ADVENTI KOSZORÚKÉSZÍTÉS

November 24-én, szombaton délelőtt benépesült a Nagyboldogasszony plébánia közösségi terme. A hittanos gyermekek és szüleik közös adventi koszorúkészítésre gyűltek össze. A hitoktatók a helyszínen gyertyákat, fenyőágot, szerszámokat és segítő kezeket, valamint finom teát biztosítottak az alkotók számára. A koszorúk mellett mézeskalácsokat is díszítettek a résztvevők. A szebbnél szebb alkotásokat Bálint atya megáldotta, utána mindenki hazavihette saját munkáját.

MIKULÁS JÁRT A TEMPLOMBAN

A december 2-i szentmise végén kedves vendég toppant be a Szent József-templomba: megérkezett a Mikulás. Ajándékkal köszöntötte a gyermekeket, sőt a hitoktatókat és János atyát is, aki kérte, hogy jövőre is látogasson el hozzánk!

TALÁLÓS KÉRDÉS

Tizenketten útra kelnek, s amint mennek, mende-gélnek, egy-egy mindig lemarad. Az út végén a legvénebb már csak egymaga halad. Mi ez?

(az év 12 hónapja)

Az oldalt összeállította: Túriné Nádudvari Mária

ZENÉS KARÁCSONYVÁRÁS

A karácsonyvárás az adventi idősakkal elkezdődik, amely során egyre jobban ráhangolódunk az ünnepre. A Nagyboldogasszony plébánián december 13-án tartott karácsonyváró összejövetelen ezt a lelki ráhangolódást segítette énekkel és zenével a Botos házaspár, Katalin és József. Közreműködésükkel szebbnél szebb közismert és kevésbé ismert karácsonyi éneket énekeltünk, tanultunk meg, és felidéztük a régi ünnepek emlékét.

A találkozó Nagy Gáspár: Jegyezvén szalmaszállal című versével zárult: „– ...kívül és belül: / poklosan örvényült, háborult világ, / de a remény sohasem meghaló, / ha minden utolsó szalmaszál / ABBÓL A JÁSZOLBÓL VALÓ!” Nincs mitől félnünk, Jézus megszületésével eljött közénk a reménység. *Túriné Nádudvari Mária*

HANGVERSENY A TEMPLOMBAN

A Piroskavárosi Általános Iskola tanulói karácsonyi hangversenyt mutattak be a Szent József-templomban december 14-én.

KERESZTELES

2018. augusztus 12.: Del Fabro Victoria Maria, Demeter Dániel, Jakab Ferenc, Jakab Roland, Túri Erika Ilona, Zengő Patrik

2018. szeptember 9.: Tigyi Bella Eszter

2018. szeptember 30.:

Németh Marcell

2018. október 21.:

Juhász Adél és Juhász Alíz

Erzsébet kenyerek megáldása, november 18-án

KARÁCSONYI VÁSÁR

Talán igazuk van azoknak, akik Téli vásárnak „keresztelték el” Nyugaton a Karácsonyi vásárt. No, nem azért, mert egyetérthetünk a keresztény jelképek és ünnepek kiirtásával az európai mindennapokból. Hanem éppen a tartalma miatt. Sokkal találóbb a Black Friday, a „fekete péntek” a karácsonyt megelőző bevásárlási láz megjelölésére. Nem más ez, mint a kiskereskedelem vevőcsalogató akciója. Jó azonban a jelző: *fekete péntek*. A Black Friday ugyanis valóban sokszor megalázó tülekedéssé fajuló vásárló-rohamokat eredményez a minél nagyobb engedményekkel kínált javakért. S aztán az egész advent egyébről sem szól, mint arról, hogy mit vegyünk, hol vegyünk. Azon a jogcímen, hogy örömet akarunk okozni szeretteinknek, belemegyünk a csapdába: venni, venni, venni! Sokszor akár hitelre is...

Mennyi fölösleges dolgot vásárolnak az emberek, amire nem is lenne szüksége a megajándékozottnak! Olykor nem is tud vele mit kezdeni. Még többször van, hogy nem is valaki másnak, hanem ki-kí tulajdonképpen magának vásárol, szinte kétségbeesett igyekezettel. Hogy elmondhassa: milyen olcsón jutott a legdivatosabb technikai eszközökhöz, konyha-berendezési tárgyakhoz, extra élelmiszerekhez. Önmagát ajándékozza meg a *tudattal*, hogy milyen jó vásárt csinált.

S ebben tulajdonképpen a társadalom szinte minden intézménye partner. Nemcsak maguk a vásárlók! A boltok érdekeltek a forgalom növekedésében, a kormányzat is a minél nagyobb kereskedelmi adatok közlésében, hiszen az jól megdobja az éves statisztikákat. Hogy mekkora lesz az éves GDP, sokban múlik az utolsó hónapok intenzív vásárlási hullámán. S ezt méregetik a politikusok, a nemzetközi szervezetek. Nem véletlen, hogy novemberben kerül kiosztásra a nyugdíjprémium, amivel egy kicsit nagyvonalúbbak lehetnek vásárlásaiknál a nyugdíjas rétegek is.

Értem én a kormányt, a cégeket, s a polgárokat is. Senki ne értsen félre. Nem vagyok a nagyobb jólét ellensége. Sőt, azt is tudom, hogy az „árvadászattal” foglalkozás sok magyar családban létkérdés, hiszen kicsi pénzeket kell beosztani. De sehogy nem fér a fejembe, hogyan tévesztheti össze a *létezést* és a *birtoklást* sok ember. Keresztények, ateisták, közömbösek. „Az vagy, amid van.” Hogyan gondolják, hogy szinte kizárólag a fogyasztás öröme az, amit a karácsony jelent? A gazdaságtan azt próbálja belénk sulykolni, hogy mindenki pontosan tudja, hogy mi a jó neki... Hagyjuk tehát rá a döntést! Közben a reklámok döntően befolyásolják ám a földi halandókat.

A boldogság: *létérzés*. Az öröm nem a jövedelmek nagyságától, a felhalmozott vagyontól függ. Mi több: a céljainkhoz vezető út fontosabb, mint maga a cél elérése. Ezt nem én mondom, hanem egy világhíressé vált magyar közgazdász, Scitovsky Tibor. Túlságosan racionalizáló világunkban azonban mindennel takarékoskodunk, így a másokra szánt idővel is. Észre se vesszük, hogy közben mennyit pazarolunk! És mi mindent veszítünk el: emberi kapcsolatokat, a társas együttlét örömeit.

Jobbik esetben a karácsonyt a „szeretet ünnepének” titulálják. Persze, az is. De ennek kifejezése nem az ajándék nagysága. Meg az ünnepi ebéd, vacsora. Rafinált édességek, sütek, csemegék elkészítése. Jó mindez, csak nem elég. A készülődés közben ugyanis annyira elfáradunk, hogy bezuhanunk az ágyba. Áhítat? Imádság? Közös en? Arra már nincs energiánk, Pedig mindenképpen el kell gondolkodni azon: valójában mit is ünneplünk? Azt, hogy eljött közénk maga az Isten...

Olyan *szegényen*, másokra *rászoruló lényként*, akinél kiszolgáltatottabb helyzetben létező nincs a földön. Észre kell vennünk, nincs jogunk pazarolni nekünk sem. El kell jusson a szívünkig, vannak, akik tőlünk várnak segítséget: gondoskodást, szeretetet. Hiszen Isten példát adott. Rászoruló kisdedként lépett a világba. Emberré lett, *akinek földi élete véges*. „És az Ige testté lőn, és miköztünk lakozék...” Isten emberként született meg, ezzel vállalta a halált is. *Már születésével az életét adta értünk.*

Nekünk is okosan kell e rövid földi életünkkel gazdálkodnunk. Életünket adni: másokért. Nem adhatunk nagyobb ajándékot senkinek, mint e véges kincsünk egy töredékét. A legdrágábbat: az *időnket*. Csak úgy szerethetjük Öt, ha megértjük születésének üzenetét.

Dr. Botos Katalin

HALOTTAK NAPI MEGEMLÉKEZÉSEK

November 1-jén halottak napi szentmisét tartott Tópsi Bálint plébános és Kovács János nyugalmazott tábori lelkész a csongrádi, a felgyői és a bokrosi temetőben.

HONVÉDSÍROK

A Bokrosról Tiszaalpár felé vezető úton, a megyehatárt jelző táblánál nyugat felé letérve a főútról, a homokos határúton kétszáz méter után jobb oldalon, egy lakatlan tanya előtti füves területen két alig észrevehető halmon egy-egy fakereszt található. Az egyikén egy stilizált katonai rohamsisak, rajta felírat:

HONVÉDEK 1944.

Az októberben templomunkban bemutatott P. Király Kelemen: Naplóm című könyve részletesen szól a Csongrádot 1944. október 8-án megszálló orosz csapatok és a németek által magukra hagyott magyar katonák honvédő harcáról, amely igen sok áldozatot szedett térségünkben. A frontvonal fokozatos nyugat felé szorítása során a megszállt területeken az elesett katonákat és a civil áldozatokat a helyiek összegyűjtötték, és a temetőben eltemették. Az ideiglenesen elföldelt

áldozatok is többnyire a temetőben leltek végső nyugalomra. Ez a két honvédsír itt maradt a pusztában. Az egyik kereszt mára kitört, de rajta most is ott a koszorú, előtte a mécse, és a sírokon tavasztól vadvirágok nyílnak.

Révész József

ELHUNYTJAINK

Szlapák János Pál

id. Budai János

Farkas József

Lovas Sándor

Keller Anna

Pilis Józsefné szül: Dósa Ilona

Komlósi Mihályné szül: Pozsár Mária

Szakál Lászlóné: Ufcsenkó Margit

Jónás Mária

Pap Józsefné szül: Bartók Ilona

Tari István

Majorcsik Istvánné szül: Erki-Szabó Mária

Oláh László

Busa József

Dr. Hatvani Mária

Gulyás Sándor József

Adj, Uram, örök nyugalmat nekik és az örök világosság fényeskedjék nekik. Nyugodjanak békében. Amen.

Temetői kereszt (fotó: Révész Gábor)

SZENTMISÉK RENDJE A CSONGRÁDI PLÉBÁNIÁK TEMPLOMAIBAN ÉS AZOK FÍLIÁIBAN

<u>Szent József templom:</u>	Hétfő, Szerda, Péntek, Szombat: 17.00 óra , Vasárnap: 8.30 óra .
<u>Nagyboldogasszony templom:</u>	Kedd, Csütörtök, Péntek, (Szombat): 18.00 , Vasárnap: 10.00 és 18.00 .
<u>Szent Rókus templom:</u>	Húsvétól – Krisztus Király ünnepéig: Szombat: 18.00 óra .
<u>Bokros, Szent László templom:</u>	Vasárnap: 8.00 óra .
<u>Felgyő, Szent István templom:</u>	Vasárnap: 11.30 óra .

TEA- ÉS ZSÍROSKENYÉR KÍNÁLÁS

Az adventi programok résztvevőit forró teával és zsíroskenyérrel kínálták a Csongrádi Ferences Hagyományokért Egyesület tagjai október 8-án, szombaton délután a főtéren. Együttal használt, de jó állapotú mesekönyveket és ifjúsági regényeket, továbbá tisztálkodási szereket is gyűjtöttek csángóföldi gyermekek számára. Ilyen adományokat továbbra is köszönettel várnak, melyeket a plébániákon lehet leadni. Az ajándékokat januárban személyesen fogják eljuttatni Bőjte Csaba atya nehéz sorsú gondozottai számára.

CSFHE

MUNKÁLATOK A KOLOSTORBAN

December első munkanapján kezdődött el az új fűtési rendszer szerelése a kolostor épületben. Új, korszerű gázkazán, ennek megfelelő csőrendszer, több zónára osztott fűtőkör kerül kialakításra. A szerelést végző szakemberek év végére ígérnek a munka befejezését. Ezekkel a munkálatokkal egy időben a könyvtár festése van még folyamatban házon belüli kivitelezésben. A kolostor kertjében új vízóra akna épült hívek összefogásából, mert a régi vízmérő doboz csatlakozó idomai több helyen is szabadon engedték a vizet.

Révész József

Áldott karácsonyt és boldog új esztendőt kívánunk kedves olvasóinknak!

Cserkészlet: Szeretettel vár tagjai sorába a Szent József Plébánián is működő 553. sz. Szent Imre herceg cserkészcsapat. A foglalkozásokról érdeklődj Száraz Andrásnál, Felber Dánielnél vagy Dékány Istvánnál!

TÁMOGATÁSAIKAT AZ ALÁBBI SZÁMLASZÁMRA VÁRJUK, KÖSZÖNJÜK!

Szent József Plébánia - Csongrád
OTP Bank: 11735050-20441007

Jézus Szíve imaóra: minden hónap első csütörtökén 15.00 órától a Szent József templomban.

Gitáros Szentségimádás: minden hónap második szerdáján, az esti szentmise után 17.30 órától a Szent József templomban.

IRODAI FOGADÓÓRÁK A PLÉBÁNIÁKON:

Szent József Plébánia: 06-63/483-063

Hétfő, szerda, péntek: **16.00 – 17.00 óra**

Nagyboldogasszony Plébánia: 06-63/475-027

Hétfőtől – péntekig: **9.00 – 12.00 óra**

KÖSZÖNETET MONDUNK mindazoknak, akik munkával, vagy adományokkal támogatták egyház-községünk életét, működését. Isten fizesse meg!

SZERKESZTŐI ÜZENET

Terveink szerint lapunk következő száma Húsvétra jelenik meg. Kérjük, hogy a közlésre szánt írásait április 5-ig juttassák el a szerkesztőség részére.

Kérjük, hogy lehetőségeikhez mérten támogassák a következő szám kiadását is. Köszönjük.

HARANG-SZÓ

59. szám

A Csongrád - Piroskavárosi Szent József Plébánia és a bokrosi Szent László templom híveinek lapja.

Megjelenik évente négy alkalommal, 400 példányban.

Felelős kiadó: Tópsi Bálint plébános

Szerkesztő: Túrinné Nádudvari Mária

Tördelés, fotó: Pap Imre

Cím: 6640 Csongrád, Piroksa János tér 4.

Tel./Fax: 06-63/483-063

Honlap: www.kistemplom-csongrad.hu

E-mail: szent.jozsef.plebania.csongrad@gmail.com

Nyomdai munkák: Fotó-Print Stúdió, Csongrád